

Internationell press om Ukraina-kriget i början av maj 2022

Här ingår översättningar av artiklar från amerikanska *CounterPunch*, samt franska *Le Monde Diplomatique*, *Libération* och *Mediapart*

Artikeln ur *CounterPunch* kritiserar det slags skribenter som fungerar som ”Putins nyttiga idioter”, genom att på olika sätt rättfärdiga Rysslands invasion och förneka, bortförklara eller försvara brott och grymheter som begåtts av den ryska militären i Ukraina.

Artikeln ur *Le Monde Diplomatique* handlar om det faktum att stora delar av länderna i ”Tredje världen” vägrat ställa upp på fördömanden och sanktioner när det gäller Rysslands krig. Vad beror det på? Vilka intressen är det som gör sig gällande här?

Artiklarna ur *Libération* och *Mediapart* handlar om olika aspekter av den nya strategi som USA antagit under de senaste veckorna:

I början av kriget, efter viss tvekan, beslöt man att förse Ukraina med *defensiva* vapen, för att stärka Ukrainas försvarskraft och på så sätt förhindra eller åtminstone fördröja en rysk seger. Med kombinationen av ett hårt ukrainskt motstånd och sanktioner hoppades man få Putin att retirera – militär seger för Ukraina fanns inte på kartan.

Men framgångsrikt ukrainskt motstånd och ryska tillkortakommanden har fått Washington att ändra inriktning. Nu har man börjat tala om en möjlig ukrainsk militär seger och att därför valt att kraftigt öka leveranserna även av *offensiva* vapen.

Innehåll

CounterPunch	1
<i>Den mindre imperialismens politik</i>	1
Le Monde Diplomatique	3
<i>Mot en ny geopolitisk ordning: När tredje världen vägrar sluta upp bakom Väst om Ukraina</i>	3
Libération	6
<i>”USA ute efter att förödmjuka Ryssland”</i>	6
Mediapart	8
<i>USA har bestämt sig för att tvinga Rysslands armé på knä</i>	8

Lästips

[Kriget i Ukraina – bakgrund](#) (kortfattad bakgrund till kriget)

[Det enda sättet för ryssarna att få slut på kriget är att övertyga soldaterna att sluta strida”](#)

(intervju med en medlem av Ryska socialistiska rörelsen)

[Uttalande av Ryska socialistiska rörelsen och ukrainska Sotsialny Ruch: mot den ryska imperialismen](#)

MF 4/5 2022

CounterPunch

Den mindre imperialismens politik

Jeffrey St. Clair¹

Counterpunch+, 10/4 2022

När ska dödandet upphöra?

”We no longer saw the war as one between trade-rivals: its continuance seemed merely a sacrifice of the idealistic younger generation to the stupidity and self-protective alarm of the elder.” Robert Graves, *Goodbye to All That*

Det stora dilemma: vad ska en ”antiimperialist” göra när ett imperialistiskt land invaderar en annan imperialistisk koalitions protektorat? Söka skydd bakom en mindre-imperialism?

Det ser förvisso ut att vara den hållning som intas av den klack på nätet som kallar sig den antiimperialistiska vänstern. Det går inte att se dem som en ”rörelse”, eftersom de nästan aldrig rör sig, utom mellan Twitter och Facebook, Instagram och Parler. De återfinns inte i gathörnet bland kväkare och katolska arbetare som protesterar mot kriget.

Jag tvekar också att kalla dem ”vänster”, eftersom bara få ger uttryck för något klassmedvetande, de flesta av dem fnyser åt antimilitarism och ryggar tillbaka från solidaritet i ras- och könsfrågor. Aktivism är inte deras grej. De ägnar sig inte att hoppa över grindarna i Los Alamos, kedjar inte fast sig vid porten till Fort Benning. Det är inte många av dem som ger immigrantfamiljer skydd, eftersom de mest framträdande ”antiimperialisterna” är glödande nationalist.

Det är en skum form av antiimperialism som gör uttalanden åt en regim som Lenin och Trotskij skulle ha slitit natt och dag för att störta. Givetvis dröjer det inte länge innan de fastnar i sin egen absurditet. I stället fungerar de som en fabrik som avslöjar ”den ena lögnen om Ukraina efter den andra”. På kort tid har kriget i Ukraina lett till så många påståenden om ”lögn” att påståendena i sig börjar likna lögn: liken på gatorna i Butja var påhittade², den bombade teatern i Mariupol användes av Azovbataljonen, järnvägsstationen i Kramatorsk träffades av ukrainska raketer. Och så vidare och så vidare ...

Mycket av vad som utmålar sig som ”antiimperialistisk vänster” är egentligen inte mycket mer än en spegelbild av utrikesdepartementets informationsavdelning, en propagandakvarn för att försvara grymheter och krigsförbrytelser, som är iskallt oberörd för folk som levat i lägenheter som ryska flygräder förvandlat till ruiner och som avfärdar dem, när de över huvud taget nämner dem, som nazister eller nazistsympatisörer eller nazistfamiljer eller mänskliga sköldar åt nazisterna. I ryska tidningar talar man numera till och med om ”passiva nazister”, på samma sätt som stalinisterna brukade fördöma ”passiva trotskister”. ”Men förutom eliten är en stor del av folket, som är passiva nazister medbrottslingar till nazismen. De har stött nazistiska myndigheter och haft overseende med dem” (”Vad Ryssland bör göra med Ukraina”, av Timotej Sergejtsev, *RIA Novosti*, 4 april 2022).³ Personer som inte själva uttalar förbjudna åsikter, men underlåter att ange eller lämna upplysningar om de som kanske gör sig skyldiga till det, bedöms som lika skyldiga.

Offren för invasion och ockupation, från Vietnam till Gaza, måste avhumaniseras fullständigt, för även de som ligger bakom invasionen vet att det inte går att säga vem deras raketer kan

¹ Jeffrey St. Clair är utgivare av nättidningen *CounterPunch*

² Se [Anais Condomines, Alexandre Horn: Massakern i Butja. Några saker som talar emot rysk propaganda](#)

³ Mer om detta, se artikeln ”En stor konflikt med Väst den ryska regimens mål” i [Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#)

döda: präst, sköterska, barn, cancerpatient. Och de döda måste ha gjort sig förtjänta av sitt öde. När Jevgenija Ginzburg ställde en av sina förhållare mot väggen för hur hon blivit behandlad i fängelset i Kazan och förklarade att ”i Sovjet behandlar man inte folk som smuts” avfärdade hennes plågoande henne bara med: ”Fiender är inga människor. Vi får göra vad vi vill med dem!”

Ni förstår poängen, ni har hört det tidigare av folk som Ari Fleischer och Ned Price. Så fort en bröllopsfest utsatts för en drönarattack eller en fabrik för mjölk åt spädbarn bombats eller hjälparbetare dödats i en robotattack. Beskyll fienden för de egna grymheterna och förklara dem man dödat eller lemläst som ovärdiga offer: terrorister eller nazister eller infiltratörer. Påstå att ni tvingades ”intervenera” (även kallat invadera) på grund av risken för leveranser av yellowcake uran eller aluminiumtuber eller mobila kemiska vapen eller biologiska laboratorier. Alla kan manuset utantill nu och alla spelar samma melodi med mindre variationer.

USA bär ansvaret för all blodsutgjutelse nu. OK. Förmodligen sant. I viss mån. Och sen då? Störta USA? Lycka till. Men så har vi det här systemet som kallas kapitalism och det har blivit globalt. Alla rivaliserande krafter – också de som till sist skulle kunna rå på eller underminera USA:s hegemoni – deltar i det. Följer dess hänsynslösa regler. Stärks och berikas av det: Kina, Ryssland, Indien, Brasilien. Bara att välja. Frågan är – eller borde vara – hur länge *någon* nation kan överleva under ett ekonomiskt system som rusar mot att förgöra det liv planeten är beroende av.

Vänstern – i synnerhet den internationella vänstern – brukade betrakta kapitalismen som ett enande hot, den systemiska fienden. Men ni hör sällan någon tala om det nuförtiden, trots att dess huggtänder är vassare än någonsin. Kanske för att gamla socialistmakter har gjort pengar på det och anslutit sig till den galna jakten på att förvandla allt som återstår till varor. Kommunistkina skryter nu med 1002 miljardärer, 400 fler än antalet blodtörstiga kapitalister i USA. För att travestera Mao: vem löper med imperialisternas hundar nu?

Ja, vi vet att Nato är dåliga nyheter. Jag har skrivit om Natos krigiska och kriminella handlingar i nästan 40 år, inklusive rapporter varje vecka om dess krig i Serbien, Afghanistan, Irak och Libyen. Jag har skrivit om Natos provokativa krypande österut. Dess obarmhärtiga kampanj för att mobba, förblöda och isolera Ryssland till varje pris. Och ändå. Kriget i Ukraina hade många medförfattare men bara en direkt aktör.

Putin må ha blivit lockad, lurad och till och med duperats att invadera Ukraina. Hans generaler och spionchefer kanske ljög för honom. Han kanske inte är den stora strateg många trodde. Men han ensam tryckte på avtryckaren. Hans stridsvagnar rullade över gränsen. Hans bomber förstörde bostadskvarter, sjukhus, järnvägsstationer. Hans armé ockuperar främmande mark. Det går att hitta ursäkter. Men de kan bara mildra hans brott, inte bortförklara dem.

Men här kommer det som är värre. Genom att förminska Putins brott i Syrien och Ukraina rättfärdigar den antiimperialistiska vänstern i själva verket USA:s egna i Afghanistan, Irak och Libyen.

Läs noggrant detta avsnitt ur Putins tal den 24 februari då han motiverade invasionen i Ukraina:

Sanningen att säga upphörde aldrig förrän alldeles nyligen deras försök att utnyttja oss för sina egna intressen: de försökte krossa våra traditionella värderingar och tvinga på oss sina egna falska, som skulle få oss, vårt folk, att vittra sönder inifrån, attityder som de aggressivt tvingat på sina länder, attityder som direkt leder till försämring och degenerering på grund av att de strider mot den mänskliga naturen. Detta ska inte få ske. Ingen har någonsin lyckats med detta och det kommer inte att ske nu heller.

Det är inte Javelinmissiler till Azovbataljonen eller F-35-plan till Polen han gormar om, utan den så kallade västliga kulturella ”dekadensen”. Den sorts kodade meddelanden reaktionära demagoger har använt sig av de senaste 130 åren och man behöver inte en Enigmamaskin för att kunna dechiffrera vad han talar om.

Är detta en man som verkligen är intresserad av att slå ned nazismen, vad nu det begreppet än må betyda i dagens värld?

Finns det nynazister i Ukraina? Med säkerhet. Precis som i Ryssland, Frankrike, Sverige, Storbritannien och USA. På samma sätt som det finns nationalistiska av extremhögerkaraktär i Ungern, Brasilien, Polen och Israel.

Jag bor i Oregon. Det finns nazister av nytt eller gammalt slag runt hörnet i Idaho. Ska guvernören i Oregon skicka Nationalgardet över Snake River för att eliminera dem, när de har många enklaver också här i Oregon, en del av dem inbäddade i poliskåren i Portland? Ska misstänkta nazister skjutas ner direkt som Randy Weavers familj? Brända till döds som den religiösa sekten i Waco i Texas?

Poliskårer och arméer tenderar att dra till sig nazister. Invasioner och ockupation får dem att frodas. Ta Timothy McVeigh, veteranen från Gulfkriget. Var det inte bilderna av Waco i lågor som fick hans redan krigshärjade hjärna att börja brinna och gjorde att han drog till Oklahoma City med en ryggsäck fylld med ammoniumnitrat och acetylen?

När ska dödandet upphöra?

Lästips: [David Ost: Ingen vänsteruppfattning kan rättfärdiga Putins attack på Ukraina](#)

Översättning: Björn Erik Rosin

Le Monde Diplomatique

Mot en ny geopolitisk ordning: När tredje världen vägrar sluta upp bakom Väst om Ukraina

Alain Gresh⁴

Le Monde Diplomatique, maj 2022

I motsats till de flesta nationer i Väst, med USA i spetsen, intar länderna i tredje världen en mer försiktig hållning i kriget mellan Moskva och Kiev. Den inställning Gulfmonarkierna intagit är särskilt utmärkande för denna vägran att ta ställning: man tar både avstånd från invasionen av Ukraina och sanktionerna mot Ryssland. Därigenom framträder en multi-polär värld. Trots ideologiska skillnader är det olika staters intressen som kommer i första rummet.

Ukraina, en global konfrontation mellan ”demokrati och autokrati”, som USA:s president Joe Biden gör gällande och som sedan ideligen upprepats av kommentatorer och politiker i Väst? Nej, replikerar en ensam stämma i form av den amerikanske journalisten Robert Kaplan. ”Egentligen är det synsättet ologiskt”. Ukraina har ju ”i årtal varit en svag demokrati, korrump och institutionellt underutvecklad”. I fjol låg landet enligt Reportrar utan gränser på 97:e plats vad gäller pressfrihet. ”Kampen handlar om något större och mer grundläggande, folkens rätt att själva bestämma sin framtid och befria sig från all aggression.” Och han konstaterar, vilket är uppenbart, att många ”diktaturer” är USA:s allierade, något som han för övrigt inte tar avstånd från.

⁴ Alain Gresh är chefredaktör för nättidningarna [OrientXXI.info](#) och [AfriqueXXI.info](#)

Om avvikande röster i Norr är få och knappt hörbara, då ett enda synsätt åter blivit rådande, dominerar de i Syd, i den ”återstod av världen”, som består av en majoritet av mänskligheten och som ser på denna konflikt med andra glasögon. Synsättet där har sammanfattats av Världshälsoorganisationens generaldirektör Tedros Adhanom Ghebreyesus, som beklagar att världen inte ger samma vikt åt svarta och vita, åt ukrainare, jemeniter eller tigreaner, som ”inte behandlar människosläktet på samma sätt, där andra är mer värda än andra”. Han hade redan gjort samma sorgliga konstaterande mitt under pandemin.

Det är en av orsakerna till att ett stort antal afrikanska länder lade ner rösten vid omröstningen i FN:s generalförsamling om Ukraina – diktaturer förvisso, men även Sydafrika och Indien, Armenien och Mexiko, Senegal och Brasilien. Och i slutet av april tycktes inget icke västligt land redo att införa några sanktioner mot Ryssland.

Som Trita Parsi, vice ordförande i tankesmedjan Quincy Institute for Responsible Statecraft (Washington, DC), påpekar vid återkomsten från Forum i Doha (26-27 mars 2022), där över 2 000 politiker, journalister och intellektuella från hela världen samlats, att länderna i Syd ”känner deltagande med det ukrainska folkets nöd och anser att Ryssland gjort sig skyldigt till aggression. Men när Väst kräver att de ska göra kostsamma uppoffringar och kapa de ekonomiska banden med Ryssland för att upprätthålla ’en ordning grundad på rätt’ blev reaktionen närmast allergisk, för den ordning som åberopas har tidigare inte hindrat USA från att ostraffat kränka internationell rätt”.

Att den saudiska regimen vägrar enrollera sig i den antiryiska kampanjen och manar till förhandlingar mellan de båda parterna i krisen i Ukraina är symboliskt för denna hållning. En rad faktorer förklarar att en av USA:s främsta allierade i arabvärlden valt denna ”neutralitet”. Först och främst bildandet 2016 av Opec +, som knyter Moskva till förhandlingarna om nivån på oljeproduktionen och som lett till ett fruktbart samarbete mellan Ryssland och Saudiarabien, relationen betraktas till och med som ”strategisk” – något som nog får bedömas som väl optimistiskt. Bedömaren kunde notera att Saudiarabiens vice försvarsminister, prins Khaled Ben Salman, i augusti i fjol fanns på plats på vapenmässan i Moskva och att sedan tidigare finns ett avtal om samarbete för utveckling av kärnkraft för civilt bruk. I vidare bemärkelse har Ryssland utvecklats till en ofrånkomlig samtalspartner i alla regionala kriser och landet är det enda som har regelbundna kontakter med samtliga aktörer, även när relationerna är kyliga, eller det till och med råder krigstillstånd mellan olika parter: Israel och Iran, huthirebellerna i Jemen och Förenade arabemiraten, Turkiet och olika kurdiska grupper ...

Samtidigt kärvar det i relationerna mellan Riyad och Washington. I Gulfregionen har uppfattningen börjat uppstå att USA inte längre är någon tillförlitlig allierad – man brukar påminna om ”sveket” mot Egyptens president Hosni Mubarak 2011 och den bedrövliga reträtten ur Afghanistan, USA:s strävan att förhandla om ett kärnvapenavtal med Iran utan hänsyn till invändningarna från sina regionala bundsförvanter, USA:s passivitet inför huthi-rebellernas drönarattacker mot saudiska oljeanläggningar, och det rent av när Donald Trump som ändå räknades som vän till Riyad var president. Valet av Joe Biden har förgiftat stämningen. Han hade lovat att behandla Saudiarabien som en paria efter mordet på journalisten Jamal Khashoggi i oktober 2018, där USA:s underrättelsetjänst pekade ut den allsmäktige saudiske arvprinsen Mohammed Ben Salman (”MBS”) som skyldig, Biden har också fördömt saudiernas krigföring i Jemen.

I och för sig har inte den demokratiska administrationen i Washington stått för någon större förändring av relationerna med Saudiarabien, om man bortser från Joe Bidens beslut att avhålla sig från alla direkta kontakter med ”MBS”, men reaktionerna har ändå varit negativa i Riyad. När president Biden slutligen ändå bestämde sig för att ringa upp, framför allt för att kräva att kungariket skulle öka sin oljeproduktion för att motverka embargot mot Ryssland,

svarade ”MBS” inte, vilket *Wall Street Journal* avslöjat. ”Varför hör USA av sig så sent, efter att ha kontaktat alla sina västliga allierade?”, ”Man ska inte räkna med vårt stöd som något självklart”, kan man höra i Riyad.

Och de saudiska tidningarna håller inte tillbaka kritiken mot USA. I den inflytelserika dagstidningen *Al-Riyadh* heter det till exempel: ”Den gamla världsordning som uppstod efter andra världskriget var bipolär, därefter blev den unipolär efter Sovjetunionens upplösning. Idag ser vi början till en mutation mot ett multi-polärt system.” Och med Väst i blickfånget tillägger man: ”I detta krig är en del länder inte ute efter att försvara principerna om frihet och demokrati, utan sina egna intressen i syfte att upprätthålla den rådande internationella ordningen.”

Ett synsätt som blivit mycket vanligt i Mellanöstern och som bygger på olika argument. För det första att Ryssland inte ensamt bär skulden till detta krig, att det framför allt handlar om en kamp mellan stormakterna om internationell hegemoni, där den avgörande frågan inte gäller internationell rätt, och därmed inte angår arabvärlden. I en ledarartikel i den halv-officiella egyptiska tidningen *Al-Ahram* talas om ”en konflikt mellan USA och västlänarna å ena sidan och de länder som avvisar deras hegemoni å den andra. USA försöker omskapa världsordningen efter att ha insett att den i sin nuvarande form inte tjänar deras intressen, utan snarare stärker Kina på USA:s bekostnad. De är skräckslagna över att deras dominans av världen går mot ett snart slut och är medvetna om att konflikten i Ukraina är sista möjligheten att slå vakt om denna position.”

Den andra huvudfrågan i de arabiska mediernas argumentation kritiserar Västs dubbla budskap. Demokrati? Rättigheter? Krigsförbrytelser? Folkens rätt till självbestämmande? USA som bombat Serbien och Libyen, invaderat Afghanistan och Irak, har de någon rätt att tala om internationell rätt? Har de inte använt sig av klusterbomber och fosforbomber och projektiler med utarmat uran? USA-arméns brott i Afghanistan och Irak är väl dokumenterade utan att någonsin leda till några åtal – och det är inte att underskatta ukrainarnas lidande att påpeka att den förödelse som åsamkats Afghanistan och Irak vida överträffar den tragedi Ukraina nu upplever.

Bör Vladimir Putin ställas inför den internationella krigsförbrytartribunalen? Men Washington har ju fortfarande inte godkänt denna domstol! Med ironi konstaterar en ledarskribent att veckotidningen *The Economist* 2003 efter invasionen av Irak hade George W Bush på omslaget och rubriken ”Now, the waging of peace” (Nu bedrivs fred). Nyligen hade affärsintressenas veckotidning däremot ett omslag med ett foto av en svartklädd Putin, en stridsvagn i stället för hjärna och rubriken: ”Var kommer han att hejda sig?”

Palestina har varit fullständigt ockuperat i decennier, medan Ukraina bara varit det delvis i några månader och förblir ett öppet sår i Mellanöstern. Men där syns ingen solidaritet från regeringarna i väst, som bara fortsätter att förse Israel med in blanco-checkar. ”Det kan behöva påpekas”, skriver en journalist, ”om de talkörer som hörts vid demonstrationer, de deklARATIONER fyllda av raseri som gjorts i årtal och under decennier och som utan resultat krävt stöd för det palestinska folk som bombas i Gaza, som lever under hot om intrång, mord, beslagtagande av mark och förstörelse av hus på Västbanken, ett område som alla internationella resolutioner betraktar som ockuperade territorier.” När Ukrainas president Volodymyr Zelenskyj framträdde inför knesset och gjorde en parallell mellan sitt eget land och ett Israel ”hotat av utplåning” gjorde många upprörda, utan att han ändå fick det stöd han förväntade sig av Tel-Aviv, där de goda relationerna med Moskva har stor betydelse. Och till sist skillnaden i behandlingen av de ukrainska flyktingarna, vita och européer, i förhållande till vad som bevärdigas ”resten av världen”, från Asien, Nordafrika och Afrika söder om Sahara, är något som väckt bittra känslor och ironiska reaktioner i Mellanöstern och hela tredje världen.

Man kan invända att detta inte är något nytt, att stämningarna (och medierna) i arabvärlden alltid varit anti-västliga, att "arabgatan", som man ibland nedsättande talar om på utrikesministerierna i Europa och Nordamerika, inte betyder särskilt mycket. Under det första Gulfkriget (1990-1991) lät ju Saudiarabien, Egypten och Syrien sig dras med på USA:s sida i strid med stämningarna bland de egna folken. När det gäller Ukraina har de länderna däremot, till och med traditionella allierade till Washington, fjärrmat sig från Onkel Sam, och då handlar det inte bara om Saudiarabien. Den 28 februari träffade Förenade Arabemiratens utrikesminister, Sheikh Abdallah Ben Zayed Al-Nahyane, sin ryske kollega Sergej Lavrov i Moskva och talade varmt om de nära banden mellan de båda länderna. Och Egypten har inte besvarat den allt annat än diplomatiska uppmaningen från G7-ländernas ambassadörer i Kairo att fördöma den ryska invasionen. Till och med Marocko, trogen allierad till Washington, valde att "vara frånvarande" vid omröstningen om Ukraina i FN:s generalförsamling den 2 mars.

Samtidigt förblir USA, med sina tiotusentals soldater i Gulfen, sina baser i Bahrein, i Qatar och Förenade Arabemiraten och Femte flottan, en viktig aktör i regionen som det kan ha sina risker att bortse från, eller rent av sätta sig upp mot. I synnerhet som de olika arabländernas ställningstaganden, precis som mer allmänt ställningstagandena från länder i tredje världen, inte sker i syfte att skapa en ny världsordning eller är uttryck för något strategiskt motstånd mot Väst – som fallet var när den alliansfria rörelsen på 1960- och 1970-talet lierade sig med "det socialistiska lägret" – utan görs utifrån vad de uppfattar som sina egna intressen. Man skulle, för att travestera den brittiske politikern William Gladstone, kunna säga att i epoken efter kalla kriget har stater varken vänner eller permanenta gudfäder, man bara fluktuerande och osäkra bundsförvanter med begränsad varaktighet. Kommer motgångarna för Ryssland och sanktionerna att få en del av dem att ändra sin försonliga hållning gentemot Moskva?

När gamla ideologiska skiljelinjer suddas ut, när Washingtons löften efter första Gulfkriget om "en ny världsordning" dunstade bort i öknarna i Irak, framträder en multi-polär värld ur kaoset. Den ger större manöverutrymme åt "resten av världen". Men revolten mot Väst och dess oordning ger (ännu?) inte någon bild av en värld där internationell rätt skulle betyda mer än den starkes rätt.

Översättning: Björn Erik Rosin

Libération

"USA ute efter att förödmjuka Ryssland"

Léa Masseguin

Libération, 26/4 2022

Enligt Cyrille Bret, fransk forskare vid Institut Jacques Delors i Washington, är USA:s mål att svetsa EU fastare vid Nato. En strategi som kan komma att leda till motsättningar.

Drygt två månader efter den ryska invasionen höjer Väst ännu mer tonen gentemot Moskva. Efter att först – i varje fall officiellt – ha vägrat leverera offensiva vapen till Ukraina har en rad stater nu ändrat sig. Ett fyrtiotal länder samlade till möte i Ramstein i Tyskland enades där också om att mötas igen varje månad för att närmare granska hur Kyivs militära kapacitet ska stärkas. Cyrille Bret anser att Washington vill "förödmjuka" Ryssland, medan en del länder inom EU försöker slå vakt om någon form av framtida "samexistens" med den ryska grannen.

* * *

Efter att till en början ha motsatt sig leveranser av offensiva vapen till Ukraina har nu USA, och Storbritannien, Frankrike och även Tyskland, till sist tagit detta steg. Rör det sig om en ny vändpunkt i kriget?

Det är första gången som Väst uttryckligen skickar tunga vapen till Ukraina, även om man alltsedan den ryska invasionen inleddes levererat alltmer offensiva vapen. Det handlar därför inte om någon vändning i själva krigföringen, eftersom användningen av sådana vapen kräver lång träning och övning. Däremot om en vändning på den diplomatiska scenen och i västländernas sätt att positionera sig gentemot Moskva.

Två månader efter att kriget startade säger sig USA vara redo att ”röra upp himmel och jord” för att Ukraina ska vinna mot Ryssland. Hur ska man förklara denna skärpta hållning?

USA positionerar sig som fiende till Moskva. Deras mål är att försvaga Ryssland och få det att bli ur stånd till att i framtiden företa någon ny militär operation av samma omfattning. USA är därmed mycket offensivt – en del anser rent av att de agerar helt efter eget gottfinnande – gentemot Moskva. Bl a när man införde bojkotten av rysk olja och gas eller genom att sedan länge säga att kriget kommer att bli långvarigt. Man inser att man har att göra med en svagare motståndare än man föreställt sig, att Rysslands militära resurser inte möjliggjorde någon total invasion av Ukraina. Ryssland är en rival på lägre nivå, och som man nu är på väg att göra sig av med, av helt annan sort än Kina. USA:s mål är för övrigt att svetsa samman européerna bakom Nato och förhindra en alltför stark självständighet från EU:s sida. Man har också allt intresse av att rysk olja och gas inte längre kommer att användas i Europa och att man där övergår till flytande naturgas, där exportländerna är nära lierade med Washington.

Hur ser länderna i Europa på detta?

De vet att Moskva kommer att vara grannen på samma våningsplan under sekler framöver och att Ryssland kan nå dem med sina kärnvapen. Därför intar de en betydligt mer försiktig hållning. Washington vill förödmjuka Ryssland och åstadkomma regimförändring. Européerna däremot vet att en sådan förändring skulle leda till förfärlig instabilitet på kontinenten och innebära ett helt okontrollerbart Ryssland. EU vill därför till varje pris undvika ett sådant svart hål politiskt, i synnerhet som Vladimir Putin gjort allt för att röja undan varje tänkbar efterträdare. Ingen har en aning om vem som skulle komma efter honom.

Men finns det någon europeisk enighet?

Även om EU står bakom sanktionerna och det ekonomiska, militära och humanitära stödet till Ukraina råder oenighet om den amerikanska strategin. En del länder vill slå vakt om samexistensen med Ryssland när USA driver på för att förödmjuka Moskva, medan en del andra, som de baltiska staterna eller Polen, står för en mycket hårdare linje.

Tyskland har just meddelat att man kommer att levereras stridsvagnar av typ ”Gepard” till Ukraina. Innebär också det en förändring av en politik som hittills varit rätt försiktig?

Det beslutet visar att Tyskland under Olaf Scholz, efter Angela Merkel, bestämt sig för att mer ta sitt ansvar för utvecklingen på kontinenten. Men det innebär med säkerhet inte att man helt sluter upp bakom USA. Washingtons militära äventyrligheter är bara något som skrämmer Berlin.

Väst talar om röda linjer och att undvika en direkt konfrontation med Ryssland. Är den inställningen realistisk när vi nu ser alltmer omfattande vapenleveranser till Ukraina?

Balansen är svår att upprätthålla men Väst kan inte bli alltför krigiskt. När kriget är över måste internationella organ och tredje parter garantera Ukrainas ställning internationellt. Och

européerna kan inte få den rollen om man blir alltför inblandad i konflikten. Den nyansen är inte helt betydelselös ur rysk synvinkel och ryssarna vet för sin del att man kommer att bli tvungen att samarbeta med Väst inför andra aktuella globala utmaningar.

Behöver vi vara oroliga för att ryssarnas hållning i Ukraina ska hårdna?

En ny omfattande rysk offensiv är oundviklig, för Putins regim står på spel. Den ryske presidenten har behov av en framgång före sommaren och det kommer enligt min uppfattning att ta sig form av en konventionell offensiv i Donbass och södra Ukraina. Moskva vill ha kontroll över Azovska sjön, återförena Krim med Ryska federationen och nå ända fram till Moldavien genom att erövra Odessa.

Översättning: Björn Erik Rosin

Mediapart

USA har bestämt sig för att tvinga Rysslands armé på knä

François Bonnet

Mediapart, 25/4 2022

Drygt två månader efter att Ryssland inledde kriget mot Ukraina ökar Washington och dess allierade snabbt de massiva vapenleveranserna till Kyiv. ”Ryssland har redan misslyckats”, förklarade USA:s utrikesminister efter ett besök i Ukraina. Målet är nu att ”försvaga Ryssland till den grad att man inte kan upprepa invasionen”.

På dagen två månader efter att Ryssland inledde kriget mot Ukraina har USA:s ledning bestämt sig för att öppet ingripa i konflikten. Den 24 april sände Joe Biden utrikesminister Anthony Blinken och försvarsministern Lloyd Austin på blyxtbesök till Ukrainas huvudstad Kyiv. Syftet: att försäkra president Zelenskyj om USA:s fulla stöd och tillkännage nya och omfattande vapenleveranser.

Framför allt ville USA med detta besök i Kyiv visa att situationen förändrats radikalt, till Vladimir Putins nackdel. ”Ryssland misslyckas och Ukraina lyckas”, sade Anthony Blinken vid ankomsten till gränsen mellan Polen och Ukraina. ”Ryssland har misslyckats därför att dess krigsmål var att totalt underkva Ukraina och frånta det dess självständighet. Detta har inte skett och kommer inte att ske.”

Försvarsminister Lloyd Austin fullföljde med att framhålla de stora förlusterna för den ryska armén. ”Den har förlorat mycket manskap och mycket materiel ... Det kommer att ta lång tid för den armén att återfå sin fulla styrka”, sade Austin. ”Vi vill nu se ett Ryssland så försvagat att man inte kan upprepa något liknande som att invadera Ukraina.”

”Första etappen mot seger är att ni tror att ni kan vinna. Ukrainarna tror att vi kan vinna och vi tror att de kan vinna om de får rätt utrustning. Vi kommer att göra allt vi kan för att de ska få det”, tillade försvarsministern och tillkännagav nya vapenleveranser.

Ett tecken på den ilska detta vållade i Moskva: några timmar efter att de båda representanterna för USA lämnat Ukraina utsattes fem järnvägsstationer i de centrala och västra delarna av Ukraina – där vapenleveranserna passerar – för raketanfall. Redan i mitten av april hade Ryssland varnat USA för ”att denna ansvarslösa militarisering av Ukraina kunde få oöverskådliga konsekvenser”.

Utrikesminister Blinken bemödade sig om att framhålla att denna ”strategi” med att förse Ukraina med så mycket vapen som möjligt delades av ”över trettio länder” och att ”dessa satsningar gett resultat”. Det budskap Washington vill vidarebefordra är att det nu är nödvändigt att påskynda och intensifiera vapenleveranserna.

Från Kyiv begav sig försvarsminister Austin till Ramstein i Tyskland för ett sammanträde den 26 april med försvarsministrarna i Nato och andra givarländer. På dagordningen vid detta möte, där representanter för mer än 40 länder samlas, stod samordning av vapenleveranserna och produktion av vissa vapensorter som Ukraina har akut behov av.

I Kyiv tillkännagav de båda amerikanska ministrarna ett nytt militärt understöd på 713 miljoner dollar, vilket innebär att man sedan den 24 februari levererat vapen till Ukraina för sammanlagt 3,7 miljarder dollar. Och det är inte färdigt än. USA:s kongress har redan antagit en budget om militärt stöd på 6,5 miljarder dollar (dvs mer än Ukrainas årliga militärbudget, som i fjol uppgick till 6 miljarder) inom ramen för en total hjälpplan till landet på 13 miljarder.

Intensifieringen av vapenleveranserna har för övrigt gjort skillnaden mellan ”defensiva vapen” och ”offensiva vapen” helt innehållslös. En distinktion som för övrigt över huvud taget inte existerar, enligt vapenexperten Michel Goya. ”Defensiva vapen har man när man försvarar sig, offensiva vapen är samma sak när man går till anfall”, skriver han på twitter.

Det handlar inte längre om att leverera hjälmar, fältflaskor och skottsäkra västar, som Frankrike inledningsvis talade om. Den speciella topografin i Donbass, som består av enorma slättlandskap och som den ryska armén siktar på att helt inta, förändrar utseendet på de kommande striderna. Stridsvagnar, flyg och i synnerhet tungt artilleri kommer att ha en avgörande betydelse. Och det är just den sortens vapen som USA och dess allierade är på väg att leverera.

USA köper för övrigt i stor skala gamla sovjetiska vapenlager från länderna i Centraleuropa plus aktuell produktion av vapen av s k ”non standard”, dvs med ursprung i licenser från sovjettiden och icke kompatibla med Natoländernas vapensystem.

Ukrainas armé är framför allt utrustad med vapen av sovjetiskt ”design”. I mitten av april sade Pentagons talesperson John Kirby att USA samordnat leveranser av över 50 miljoner ammunition för attackvapen och andra ”lättare” vapen. ”Och vi fortsätter att tala med våra allierade om lagren av ammunition non-standard. Det är med den sortens vapen som de ukrainska styrkorna försvarar sig varje dag”, tillade han.

En sammanställning som är långt ifrån fullständig då alla länder inte anger detaljerna i sina leveranser.

Den närmaste tiden kommer USA att leverera 72 155 millimeters kanoner, tunga artilleripjäser av senaste modell och 184 000 granater från lagren runt om i Europa. Man har också tillkännagett av man via kommersiella företag kommer att leverera 152 millimeters granater avpassade för ukrainska kanoner.

Pentagon har också försett Ukraina med 16 stridshelikoptrar, nära 6 000 pansarvärnsrobotar av typ Javelin, 7 000 andra sorters pansarvärnsrobotar, 1 400 luftvärnsrobotar av märket Stinger, laserstyrda raketer, radar mot drönare och artilleri, kommunikationssystem, lätta pansarfordon och 700 ”självmoordsdrönare” av märket Switchblade. De senare, ytterst sofistikerade, kan slå ut pansarfordon och stridsvagnar.

Tjeckien har för sin del levererat en stor mängd stridsvagnar. För några dagar sedan meddelade Pentagon att Ukrainas armé nu har fler ”operationella stridsvagnar” än den ryska armén. Slovakien har levererat ett luftvärnssystem. Och Polen planerar att föra över stridsvagnar från sovjettiden till Kyiv.

För Frankrikes del har president Emmanuel Macron och försvarsministern Florence Parly meddelat att man kommer att leverera militärmateriel till ett värde av drygt 100 miljoner euro. Pansarvärnsrobotar av märket Milan används redan av de ukrainska styrkorna. Och kanoner

av märkte Caesar, med ”flera tusen granater”, kommer att levereras de närmaste dagarna. Caesar-kanonerna är artilleripjäser av senaste modell som placeras på lastbilar och kan avlossa hela salvor.

Kanada, Storbritannien, Spanien, Tyskland, de skandinaviska länderna och de baltiska staterna deltar aktivt i denna ”koalition” av givarländer. Mötet i Ramstein syftade till att bättre samordna leveranserna och anpassa dem bättre till Ukrainas behov. Men USA är helt klart ledande i det hela. I synnerhet som man ställt sin underrättelseverksamhet och sin övervakning via satellit till den ukrainska arméns förfogande.

Enligt Pentagons analyser kan en omfattande och i synnerhet snabb förstärkning av Ukrainas stridsförmåga göra det möjligt för landet att vinna ”slaget om Donbass”, so Ryssland inledde för en tid sedan. Den ryska armén sägs befinna sig i stora svårigheter och ska ha förlorat mellan en femtedel och en fjärdedel av de styrkor man inledningsvis förfogande över (10 000 stupade och 30 000 sårade). Den är också utspridd och blockerad på flera frontavsnitt eller i alltför många städer.

Bedömarna talar också om svårigheterna att omorganisera de taktiska bataljonerna, en grundläggande enhet inom den ryska armén, och återskapa de logistiska kedjorna. Till förlusterna i materiel, stridsvagnar, transportmedel, lätta pansarfordon kommer också dålig samordning och bristfälliga kommunikationssystem.

I en artikel i *New York Times* säger en anonym hög företrädare för Pentagon att de närmaste månaderna kommer att bli avgörande. Väl rustade och starkt motiverade skulle de ukrainska styrkorna kunna hejda och rent av driva tillbaka ryssarna. ”Ryssarna är försvagade och de behöver tid och nya värnpliktiga för att få ordning på det hela”, säger Evelyn Farkas, som under Obama var den ansvarige för Ryssland och Ukraina i Pentagon. ”Därför är det avgörande att slå till nu med allt vi kan förse ukrainarna med”.

Kommer sådana planer att bli verklighet? Den ryska armén förfogar över ett kraftigt övertag i luften och materiella resurser som den ukrainska armén långt ifrån kan mäta sig med. Men den senaste tiden har man inte gjort några större territoriella erövringar, hela tiden har man stött på hårt motstånd från de ukrainska styrkorna. Dessa verkar konsolidera sina positioner inför en kommande offensiv. Har man verkligen resurser att inleda en sådan? Svaret kommer vi att få den närmaste tiden.

Översättning: Björn Erik Rosin